

O cotitură în viață (3)

Fratele Cornel Mihai (actualmente stabilit în Portland, Oregon, SUA, împreună cu familia) a fost unul dintre lucrătorii pentecostali din România care, mai ales în anii '70, a colaborat împreună cu alți frați (Caraman, Caravan, Râscol, s.a.) la difuzarea în țară de Biblii și literatură creștină, primite în mod clandestin din străinătate. Toți aceștia, ca de altfel, și alții, au fost urmăriți de securitate, anchetați, percheziționați și chiar condamnați.

Recent a apărut o carte scrisă de Cornel și Marga Mihai intitulată „Adu-ți aminte” (foto jos) – cuprinzând, între altele, și evenimente din perioada anilor de restricții și prigoană. Reproducem fragmente din partea a doua a cărții: „O cotitură în viață”.

Deoarece locuința lui Vladimir era ținută sub observație, ca el să nu fugă, toată vecinătatea lui era împânzită cu securități care să anunțe orice mișcare din casă.

Într-o noapte, pe la orele două, sună cineva la noi la ușa; când deschid și văd cine e, uluit, am trecut prin 2 stări: una de bucurie și alta de groază. Cine era de fapt? Misionarul Paul, cu care lucrasem clandestin la București, împreună cu șeful unei mari misiuni mondiale creștine, care aflaseră ce s-a întâmplat cu Vladimir, de perchezițiile făcute și ce urma să se dezlănșuiască.

Evadarea

Am stabilit cu frații, ca peste vreo 3 zile, în timpul nopții, Vladimir să meargă într-un loc anume stabilit, pe o străduță mai dosnică, și să se întâlnească cu acești frați care i-au pregătit scoaterea lui din țară.

În clipa aceea s-a împlinit o descoperire care o avusesem la București prin Duhul Sfânt. Într-o vedenie s-a văzut o mare, și fiecare eram în câte o barcă, iar la un moment dat s-a pus o plasă și n-a mai putut să treacă niciunul. Din toate bărcile care erau acolo, cu toată plasa care era pusă, a reușit să treacă numai Vladimir.

AICI - și ACUM – se împlinea lucrarea Domnului, așa cum El ne vorbea.

Frații mi-au încredințat sarcina să îl anunț pe Vladimir despre planul evadării. Dar cum să-l anunț? Dacă m-aș fi dus la el, cădeam și eu în plasa lor exact cum a căzut el vizitându-l pe Caraman. Nu cunoșteam stadiul anchetei Securității și mi-era teamă să mă duc la el. Și totuși problema era urgentă și nu era timp de pierdut. Am

decis atunci, în conjunctura critică în care ne aflam, să trimit pe băiatul meu, la părinții lui Vladimir (unde locuia acesta). L-am dotat cu un fierăstrău – ca să derutez pe curioși – iar pe talpa piciorului, sub ciorap, i-am pus un bilet în care-i expuneam lui Vladimir cele de mai sus.

Într-adevăr, planul a reușit; la timpul fixat pentru „evadare”, el a plecat de acasă în miez de noapte, târându-se pe pământ până în fundul grădinii lui (locuința lui era la marginea orașului București), și de acolo pe sub gard a mers tot târâ până s-a îndepărtat și a reușit să iasă din zona periculoasă. Astfel a reușit să fugă și cu ajutorul lui Dumnezeu a plecat din România.

Dar acum urma cap. 2, o altă fațetă a evenimentelor. Securitatea, înfuriată din pricina evadării lui Vladimir, neavând de unde să-și scoată toată documentația necesară procesului, căuta un „șap ispititor” în locul lui. Și m-au găsit pe mine.

Luat fără termen

Astfel, m-am pomenit într-o zi la serviciu cu o echipă de securități care m-au dus acasă pentru percheziție. Nu au găsit prea multe lucruri... (am avut timp să facem „curățenie”).

Ne-au confiscat mașina de scris, au luat niște indigouri folosite (soția mea copia manuscrite și traduceri din literatură religioasă, care apoi se trimiteau spre tipărire în străinătate).

A fost suficient... A fost un cap de acuzare foarte valoros pentru ei și așa au început anchetele. Printre primele lucruri pe care mi le-au servit, a fost „Domnule Mihai, ce n-am putut scoate de la Vladimir, vom scoate de la dumneata acum!” și au început cerșările, chemări dese la telefon, la

CORNEL MIHAI

Portland, OR, SUA

Isuse, fă-mă cum vrei Tu,
Să nu spun Da, la ce spui Nu
Să nu spun Nu, la ce spui Da,
și-n toate fie voia Ta!

serviciu, recomandându-se că sunt de la Securitate, ca să-mi creeze atmosferă nefavorabilă. Eram chemat la anchete și în timpul serviciului.

Situația aceasta a durat până în 23 octombrie 1971, când, într-o dimineață, venind la serviciu, am văzut mașina Securității cu vreo 4 bărbați în ea. Pe atunci lucram la o instituție centrală. Presimțeam că se va întâmpla ceva. M-au luat pentru informații și... luat am fost, fără termen. Ajuns la securitate, de dimineața până la ora 3 m-au ținut în „pauză”, după care a

(continuare în pag. 14)